

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Canones Directivi Confraternitatis Sacerdotum Bonae Voluntatis, Sub Invocatione Domini Nostri Jesu Christi in Cruce morientis

Dirckinck, Johann

Coloniae, Anno 1709

VD18 12518239

Canon IV. De Satisfactionis indicio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51869](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51869)

lis est conjunctio, & confœderatio, omniaque cedunt inconjunctorum, ac confœderatorum utilitatem.

Præstemus itaque D D. Confratres, ex charitate, quæ sunt præstanda; quod si fideliter fecerimus; illæ sæ, inconculsæque stabunt Confraternitatis nostræ columnæ; & multa eximia in vivos Confratres emolumenta, & in pios defunctorum manes solatia exuberabunt.

CANON IV.

*S*emel in anno, vel per se, vel per alium, sive etiam per literas, singuli satisfactionem suam, & animum perseverandi testentur Directori, vel illius districti Assistenti.

EXPOSITIO

Confraternitas nostra laudatissima, non est aliud, nisi Societas amoris, & Sodalitas mutuæ charitatis; in qua, gubernatio, directio, Sacrificiorum oblatio, oratio, admonitio, exhortatio & reli-

reliqua omnia, ex charitate, cum charitate, & in charitate fiunt; secundum Apostoli consilium 1. Corinth. 16. 14. *Omnia vestra in charitate fiant.* Ut proinde de ea, paucis mutatis, asserere posse videamur, quod S. Augustinus l. 13. de Civ. Dei. c. 8. de qualibet Civitate edixit *Civitas est conjunctio quadam multorum hominum, vinculo bonæ & honestæ cujusdam amicitiaë ligatorum: quo vinculo deficiente mox ipsa perit: nam ut ipse Salvator ait: Omne regnum in seipso divisum desolabitur.* Lucæ 11. 17. Ita similiter dicamus: Confraternitas nostra est conjunctio & confœderatio multorum Sacerdotum mutux charitatis vinculo, & de Sacris legendis pacto, ligatorum; quo disrupto, aut deficiente, ipsa quoque deficeret.

Quotquot in hac confœderatione numeramur; [numeramur autem modò circiter 480] pium inter nos fœdus sanximus, legendi menstruè sacrum pro Confratribus vivis, & hebdomadariè pro defunctis: quæ duo, potissima fœderis initi puncta, & quasi capita censentur,

rur, aut cardines, circa quos fodalitii
 nostri machina volvitur. Iam verò nemo
 nostrum, ut remur, adeo hebes est, &
 ignarus; qui, sola nominis sui in album
 Confraternitatis relatione, & omisâ
 pacti impletione sacrificiorum Confra-
 ternitatis seu in vita, seu à morte
 in flammis purgantibus, participem se
 fore arbitretur; fœdus enim nostrum,
 in mutua charitate fundatum, radica-
 tumque est, quo tacitè quodammodo
 dicimus; do ut des; sacrifico ut sacrifices;
 Deo approbante, & oblata sacrificia,
 tam vivis, quàm defunctis, pro cuiusque
 fidelitate, & meritis applicante, ac dis-
 pensante. Quare ut pactum hoc in suo
 robore & vigore firmius, constantiusque
 perduret, præsens Canon exigit, ut & sa-
 tisfactio, & perseverandi animus, Præsi-
 dibus semel in anno, verbo, & scripto ve si-
 gnificetur. Quo quid facilius? quid levi-
 us, aut exilius exigi potest? Quod si verò
 quispiã tantillũ laborẽ seu molestiam re-
 fugiat; an non ejusmodi, tot milleno-
 rum sacrificiorum fructum, ac valorem
 infinitum parvipendere, adeoque iisdem
 indignus esse meritò censebitur?

Ut

Ut igitur tam satisfactionem , quàm perseverandi voluntatem alacriùs , libentiùsque præstemus & significemus ; quemadmodum in expositione Canonis secundi , Sacrificiorum pro nobis offerendorum necessitatem ; ita nunc eorundem utilitatem nonnihil declarabimus ; hoc ordine , ut auspicemur à vivis ; ac deinde ad defunctos digrediamur.

I. Celebriamo quot mensibus sacrum , pro felici morte Confratrum vivorum , ut Canon I I & Bulla Innocentiù XI. innuit : hic nempe finis , hic Scopus est , mors felix & beata , à quâ felix & beata pendet æternitas ; Et quoniam mors Echo vitæ est ; & mors finis , at vita medium ; finis autem absque mediis obtineri nequit : hinc est , quod dicta sacrificia , non solùm ad piam , sanctâmque mortem ; verùm etiam ad piam , sanctâmque DD. Confratrum vitam , à Divina Bonitate & Clementia obtinendam dirigantur. Quod si porrò non solùm Sacrificiorum valorem , virtutem , & efficaciam , tum satisfaciendi , tum impetrandi maximam consideraverimus [Theologi docent esse infinitam] sed etiam innu-

meras indigentias & necessitates nostras, uti & pericula ac scopulos perpenderimus; haud dubiè, non ad sacrificia duntaxat promptè offerendum, & de satisfactione edocendum, verùm etiam ad perseverandum in proposito, mirificè animabimur.

Hæccine pericula, hos Scopulos, ad quos animæ Ecclesiasticæ cymba non rarò ita alliditur, ut à mortis felicitis & beatæ æternitatis portu naufragetur; rescire & intueri desideratis? nisi fallimur, præ aliis memorandi veniunt insequentibus.

I. primus Scopulus est *Defectus Bonæ Voluntatis* (qui tamen in Confratribus nostris Bonæ Voluntatis minimè reperitur) In omnibus Ecclesiæ Ministris, ac Clericis, hæc ante omnia, bona voluntas requiritur: Volo servire Deo & Ecclesiæ Dei: volo esse servus IESU CHRISTI. Ex quo tonsus sum & ordinatus Sacerdos, Christi minister factus sum, ac proinde Mundo Carni ac Dæmoni non ampliùs serviam. Talem se nominabat Apostolus ad Rom. c. I. 1.

Paulus

Paulus servus IESU CHRISTI. Hic est primus titulus honoris, hæc est prima qualitas omnium Ecclesiasticorum, ut scribit Cardinalis Bellarminus l. 2. de gem. col. c. 5. Ut sint servi Christi, & servi Christi, non quomodocunque, sed propriè, id est, toti addicti obsequio Christi; ut spoliati omni aliâ curâ & sollicitudine, unum negotium sit Christo famulari, in studio propriæ & alienæ salutis, ac lucro animarum. Servus enim quidquid est, Domini est; quidquid habet, Domino habet; quidquid potest, Domino suo potest. Tales fuisse Apostolos perspicuum est, ex illis verbis beati Petri Matth. 19. *Ecce nos reliquimus omnia & secuti sumus te.* Et ex illis beati Pauli 2. ad Tim. 2. *Labora sicut bonus miles CHRISTI IESU: nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus, ne placeat ei, cui se probavit.* Hinc Apostoli, ut in sola Christi gloria & animarum salute quærenda laborarent; etiam rerum temporalium ad Ecclesiam pertinentium curam aliis demandabant; ut ipsi rebus spiritualibus unicè intenderent: *Non*

E s

est

est equum, inquebant, nos derelinquere Verbum Dei, & ministrare mensis. Act. 6. & pro cibo, potuque sollicitudinem gerere.

Quod ipsum faciendum Episcopis Apostolorum successoribus [atque in his etiam Prælati, Pastoribus ac Sacerdotibus] docet Concilium Carthaginense IV. c. 20. his verbis *Episcopi nullam rei famularis curam ad se revocent, sed lectioni & orationi & verbi Dei prædicationi solummodo vacent.* Quâ de re S. Bernardus loquitur l. 4. de consideratione c. 9. *Quid inquit, Episcopo [Prælato, Parocho, Presbytero] Turpius, quam incumbere suppellectili & substantiâ suâ? scrutari omnia, sciscitari de singulis, morderi suspicionibus, moveri ad quacunque perdita, vel neglecta? Verùm, quàm longè, nonnullos è Clero, ab hoc antiquo jure & more; hoc, præsertim ævo, deflectere cernimus? Quot sunt, prò dolor! qui majorem pro equis & vaccis, pro pratis & satis, quàm pro sua & ovium suarum salute æterna curam gerant? Quot sunt, qui plùs opibus terre-*
nis,

nis, quàm cœlestibus divitiis coacervãdis
 inhient? plùs pro nummis in arcam infe-
 rēdis, quàm pro animabus orcì faucibus
 eripiendis & in patriam cœlestem inve-
 hendis distineantur? At necessitas, inquis,
 cogit, mos obtinuit, consuetudo præ-
 scripsit. Necessitas fateor, legem nescit,
 si vera sit, quod expendendum venit; at
 in vetito, malóque haud præscribitur.
 Quot sunt, qui alienis à Clero, & sæcula-
 ribus negotiis, minimè sibi necessariis
 sese ingerunt? Ne autem hæc labeles quen-
 quam nostrum corripiat, & animæ cym-
 bam in Scopulum salutis æternæ pericu-
 losum illidat, quid Sacrificiis pro gratia
 impetranda utilius? quid necessarium
 magis?

2. Alter Scopulus in quem nonnun-
 quam Ecclesiastici impingunt, est *De-
 fectus vocationis* ad statum Clericalem;
 dum vocationem Dei non expectant,
 nec cum Apostolo dicere queunt, Rom.
 I. I. *Vocatus Apostolus*, id est à Deo ad
 Apostolatam vocatus. Atque inde ori-
 tur quod non sint veri Servi Jesu Christi:
 qui enim se ipsos intrudunt, & quærunt

aut Ecclesiis, aut amplis parochiis praefici, aut aliis pinguibus beneficiis, & quandoque pluribus simul provideri, ut honore vel opibus potiantur, mirum esset, si quærent, quæ sunt Jesu Christi; sed suarum cupiditatum sunt mancipia. Et illi quoque qui non per se quærunt prælaturas, divites parochias, aliave Ecclesiastica beneficia; sed ab alio accipiunt, non quod sint cæteris aptiores & digniores; aut Ecclesiæ Dei utiliores; sed quod sint propinqui sanguine, vel quod potentes aut magnates habeant fautores; non vocantur à Deo, sed à carne & sanguine; nec Jesu Christi, sed hominum servi evadunt, ideóque mirum non est, si non se totos Christi obsequio impendant; cùm non propter Christum vocati sint; sed, propter opes augendas, vel familias nobilitandas. Rectè igitur S. Bernardus admonet Eugenium Papam l. 4. de confid. *Alius, inquiens, pro alio, alius fortasse & pro se rogat pro quo rogaris suspectus sit; qui ipse rogat pro se, jam judicatus est. Et infra Itaque non volentes, neque currentes assumito, sed cunctantes*

Etantes, sed renuentes etiam coge illos & compelle intrare. Ita laudatus ante C. Bel- larminus. Ut jam nemo ejusmodi farinae in Confraternitatem nostram irrepat, aut sit; vel si sit, ut Dei miseratione, emen- detur, contritionem eliciat, intentionem sinistram in meliorem commutet, since- rē, unicēque Deo servire, ac totum se ejusdem obsequio consecrare decernat; quid sacrificiis utilius? quid convenien- tius? quid efficacius?

3. Tertius, utinam rarus! Cleri præ- fertim curati Scopulus, est *Defectus predicationis Evangelii*: hoc enim, à Deo ad animarum curam vocatorum, est officium, quod explicat Apostolus his verbis: *Segregatus in Evangelium Dei Rom. 1. 1. Episcopale & Pastorale mu- nus Apostolicum est, & in illos cadit Christi Domini dictum Joan. 20. Sicut misit me Pater, & ego mitto vos. Quorsum verò Pater Filium miserit, ex Isaiaë Pro- phetia declaravit idem ipse Filius, dicens Lucae 4. Spiritus Domini super me, prop- ter quod unxit me, evangelizare paupe- ribus misit me. Illudque munus in vicis &*

castellis, in templo & Synagogis, in campis & desertis, in montibus & in mari, in domibus privatis & mensis, Christus Dominus constantissimè exercuit, Quem & Apostoli imitati sunt, illam functionem sibi propriam esse declarantes, cum dicerent Act. 6. *Nos orationi & verbo Dei instantes erimus.* Et S. Paulus 1. Corinth. 9. *Si Evangelizavero, non est mihi gloria: necessitas enim mihi incumbit: va enim mihi si non evangelizavero.*

At quis hîc rursus in variis animarum Curatoribus defectus? quot illorum, Væ istud meritò reformident? Qui Catecheses & rudium instructiones intermittunt, Verbum Dei non annuntiant, aut ex eo plausum captant, aut negligenter se comparant, aut ad captum auditorum non perorant: adeoque populum in ignorantia & vitiis detinent & in damnationem æternam præcipitant. Ut igitur hæc lues, cœlitus quasi repercussa, minuatur & cesset: quid divinis sacrificiis ad impetrandam gratiam efficacem melius? quid conducibilius? quid potentius?

4. Scopulus quartus est *Defectus Ecclesiasticæ conversationis* & vitæ clero dignæ, qui complures, ac terribiles Scopulos involvit, de quibus, ex parte, aliàs egimus. Quot enim animas Ecclesiasticas, in orbe terrarum, extra Confraternitatem nostram laudabilem, superbiæ, ambitionis, & vanæ gloriæ charybdis haurit & mergit in profundum? Quot scylla vorax gulæ, commestationis & temulentiaë absorbet? Quot syrtis avaritiæ, simoniæ & philargyriæ in abyssum præcipitat? Quot animas luxuriæ & immunditiæ, ingentes Scopuli acroceraunia, sed fulmini maximè obnoxia, quantunt, ac diffringunt? Quot denique naves ad acediæ tepiditatis & oscitantiaë rupem diffiliunt, dum Prælati, Parochi & animarum Curatores, toti rebus terrenis immerfi, ovibus suis non invigilant; horarum pensum absque attentione & devotione persolvunt, mysteria divina in supellectile sordida celebrant; cœlestia Sacramenta, indignis vel indignè ministrant; plebem fidelem, ad salutem necessaria, non docent; atque ita animæ
æter-

æternum pereunt, pro quibus Christus mortuus est; dum ipsi interim toti in eo sunt, ut possint agros, vineas, hortos plantare, redditus augere, domum egregiâ suppellectile ornare, propinquos cumulare divitiis, vel ascendere ad gradus altiores. Ut alia scandala taceamus, quibus populum ad imitandum provocant & quos debuerant sanare, corrumpunt; illud Christi fulmen non metuentes: *Qui scandalizaverit unum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit eius suspendatur mola asinaria in collo ejus, & demergatur, in profundum maris.* Matth. 18.

Sed quorsum ista ad viros bonæ voluntatis atque ab his Scopulis longè remotos, proferimus? nimirum, ut qui justus est, justificetur adhuc, & qui sanctus est, sanctificetur adhuc, & qui ab his vitiis remotus est, removeatur adhuc; & qui forte appropinquare cœperit, non appropinquet adhuc ampliùs: sed penitus recedat, idque mensuris sacrificiis à Divina Bonitate impetrare connitamur; quæ incredibili ad hunc finem energiâ & effi-

efficaciâ pollent. Unde S. Laurentius Justinianus Venetorum Patriarcha in sermone de corpore Domini exclamat: *O pretiosum convivium! O sacrosanctum mysterium, omni admiratione dignissimum? quod frequentatur in Ecclesia, ut justis gratiam, peccatoribus veniam, debilibus robur, letitiam mœstis, diligentibus exultationem, nutantibus spem, credentibus pacem, victoriam certantibus, captivis libertatem atque defunctis confert requiem! In ipso enim thesauri reperiuntur plurimi, munera copiosa, spirituales delicia, mirabilia maxima, sacra mysteria, Dei Hominisque persona.*

II. A viventibus ad vitâ functos transeamus: & ea quæ stimulo esse possunt, ut animo libenti Defunctorum Confratrum animabus, sacris hebdomadariis, solatio simus, de satisfactione Præfides certiores reddamus, nec non perseverandi animum declaremus, breviter nonnihil expendamus; & quidem potissimum hæc tria, poenarum ignis purgatorij acerbiter, diuturnitatem atque animarum hoc igne cruciatarum multitudi-

tudi-

rudinem consideremus.

1. Pœnarum ignis purgatorij acerbitas ex eo colligitur, quod SS. Patres doceant, eas, omnes hujus vitæ pœnas, rotas, catactas, enses, furcas, ignes, longe superare; teste S. Augustino in psal. 37. *Quamvis, ait futuri sint salvi per ignem, gravior tamen erit ille ignis, quam quidquid homo potest pati, in hac vita.* Et quid non sustinuere tormentorum, malefici? quid non suppliciorum Martyres Christi pertulere? S. Augustino consentiunt S. Gregorius Magnus in explicat. 3. psal. pœnit. Venerabilis Beda, S. Thomas, S. Anselmus, S. Bernardus & alii, Quis igitur erit, nisi sit silice durior, qui Confratribus suis, non libenti animo, missæ sacrificiis opem ferat?

2. Alterum, quod pœnas has auget, est, diuturnitas, & longa duratio, quam Ecclesiæ usus, longissimo tempore, anniversaria sacra pro defunctis offerre solita, probat. Cui adstipulatur Tertullianus antiquissimus Author L. de anima c. 17. Et S. Cyprianus de diuturnitate pœnæ purgatorij loquens confirmat L. 4. epist.

epist. 2. inquit: *Aliud est pro peccatis
longo tempore cruciatum purgari diu ig-
ne; aliud peccata omnia passione purgasse.*
Quod & S. Ludgardi de Innocentio III.
Pontifice revelatum esse, scilicet eum us-
que ad extremum iudicii diem in purga-
torio cruciandum; refert Surius in vita
Tom. 3. ad diem 16. Junij. O quis igitur
non libentissime miseris solatium af-
ferre, & tormenta abbreviare allaboret?
Canis in igne ardentis miseremur, &
Confratris Sacerdotis & amici Dei non
miseremur?

3. Denique tertium, quod calcar
Nobis queat addere, est innumerabilis
animarum purgandarum multitudo.
Ratio perspicua est: cum enim nihil co-
inquinatum admittatur in regnum coe-
lorum; sed soli illi recta ad conspectum
DEI qui lux est, penetrent; in quo tene-
brae non sunt ullae; & soli illi locum in-
finitae puritatis intrare valeant, qui vere
sunt sancti atque omnino immaculati, &
qui ad Ecclesiam illam pertinent, in qua
non est macula neque ruga: ejusmodi
autem rarissimi sunt; sequitur, ceteros
omnes,

omnes, qui ad Electorum numerum pertinent, per ignem purgatorij transire, donec penitus expurgentur.

Hæc si perpendamus DD. Confratres; quis non promptâ voluntate piis animabus Sacerdotum Filiorum DEI dilectorum, per sacrificia solatium auxiliumque ferat; præsertim cum ab illis, mutua sibi charitatem & misericordiam abundè præstandam, suo tempore confidat: & quâ mensurâ mensus fuerit, sibi remetiendum non ignoret? Quis satisfactionem indicare Præsidibus tergiversetur; cum hæc ipsa insinuatio, ad satisfaciendum stimulus esse queat? Quis animum perseverandi abjiciat; cum hæc pro defunctis oblatio, honestissima, justissima & lucrosa sit negotiatio; non secus, ac si quis, eandem pecuniam, tribus ad censum tribueret, & à singulis censum integrum reportaret? His enim sacrificiis sibi acquireret per modum meriti, vitæ æternæ præmium; deinde animabus Defunctorum, per modum satisfactionis pendit lytrum: denique per modum impetrationis eisdem obtinet libe-

liberationem, seu visionem beatificam, aut saltem refrigerium. Et quod quartum est, anima per ipsum liberata, atque in cœlestem patriam admissa non ingrata sese exhibebit, sed pro ipso apud supremum Numen intercedendo, liberatori vicem rependet; adeoque quadruplici fœnore locupletabitur.

EPILOGUS.

Quæ cum ita sint, *Illustrissimi Reverendissimi, perillustres, Amplissimi, Admodum Reverendi, ac Venerabiles Domini Confratres*, Omnia nostra in charitate, ac bona benevolâque voluntate fiant: ex charitate & benevolentia sacrificiis mensuris adjuvemus Confratres vivos: ex charitate & misericordia, hebdomadariis solemur, aut liberemus defunctos: ex charitate & fidelitate nos partibus nostris non defuisse significemus: ex charitate, & constantia in sancto fœdere perstare cupiamus, promptumq; perseverandi animum quot annis accuratè contestemur: ex quibus
 magna

magna in nos emolumenta spiritualia
 redundabunt.

Non ignoramus nos inter innumera
 salutis æternæ pericula, veluti inter scyl-
 las & Charybdes versari; & meritò me-
 tuere possumus, ne in Scopulum ali-
 quem, animæ nostræ cymba illidatur:
 Scopuli ejusmodi, ut meminimus, sunt
 defectus Bonæ Voluntatis, defectus vo-
 cationis, defectus prædicationis, defe-
 ctus probæ conversationis, gravissimi-
 que alii, superbiæ, gulæ, avaritiæ, lu-
 xuriæ, & acediæ insultus ac tentationes:
 è quibus Scopulis, ut anima nostra ad
 optatum beatæ æternitatis portum feli-
 citer eluctetur; quodnam medium, cre-
 bris missæ sacrificiis utilius, efficacius,
 divinius reperiri poterit? ac proinde si
 finem serio desideremus, media non
 negligamus, sed ea constanter adhibea-
 mus.

Deinde hebdomadariè pro Confra-
 tribus defunctis celebrare minimè gra-
 ve, aut difficile reputemus, nec hebdo-
 madaria sacra in menstrua aliquando
 commutari cupiamus; longè enim aliter
 sen-

sentiemus, ubi flammis purgantibus immer-
 merfi exquisitis tormentis cruciabimur:
 quando nobis hora, annus; dies, lu-
 strum, aut olympias; hebdomas una,
 præ dolorum, & tormentorum atroci-
 tate, annorum myrias aut millio esse vi-
 debitur. Incredibilis enim, ut vidimus est
 ignis purgantis acerbitas: ingens non
 raro diurnitas, nec est animarum illuc
 descendendum, & ardentium paucitas:
 juvemus igitur pro virib⁹, & quod nobis
 suo tempore præstari optabimus, modo
 promptè libentèrque aliis ex fœdere ini-
 to præstemus; ac præstitisse, quot annis
 insinuare ne gravemur; simulque in bo-
 na voluntate perseveremus: hoc pacto
 ex parte nostra Confraternitatis Cano-
 nes in flore conservabimus, multos ex-
 cellentissimos actus patriæ erga Deum,
 charitatis erga vivos, misericordiæ erga
 defunctos exercebimus, & ut vicissim
 nobis par pari referatur, hisce virtutibus
 promerebimur; sicut enim, ut S. Jaco-
 bus Apostolus in epistola sua c. 2. mina-
 tur: *Judicium sine misericordia illi, qui
 non facit misericordiam: ita è contra te-
 ste*

ste æternâ veritate: *Beati misericordes,*
quoniam ipsi misericordiam consequen-
tur Matth. 5.

CANON V.

Exemplo erunt, si sæpius confiteantur,
& quotidie celebrent ad aram: ca-
veant autem, ne lucri potius, quàm de-
votionis Causâ accedant.

EXPOSITIO

Terna, eaque sanctissima, nobisque
utilissima, Confraternitas nostra,
Sacerdotibus bonæ voluntatis, com-
mendata desiderat puncta: scilicet, ut
crebrò per exhomologesin sacrum ani-
mum expiemus, quotidie sacrosanctum
Missæ sacrificium Deo omnipotenti ad
aram offeramus, ac denique ut ad ipsum
non lucelli terreni gratiâ, sed eximiâ pie-
tate ac devotione permoti accedamus.
Quanto autem Jure, & æquitate, id
à nobis requirat, abunde liquebit, si tan-
ti sacrificij necessitatem, dignitatem, uti-
lita-